

jednu jeho písničku nikdy nezapomenu. Vždy, když ji někde uslyším, se mi vše vynoří před očima, jako by to bylo včera. Krásné období.

Jednou jsem Janě slíbila, že ji vezmu podívat se na závody do Vyškova. A že tam nějak dojedeme, žádný strach, prostě něco pojede. Zнала jsem Zdeňka Dryáka – fotografa časopisu *Muscle & Fitness*, který mě fotil v Praze i Jihlavě ve fitkách, respektive v roce 2001, kdy jsem vyhrála Mistrovství Moravy a byla jsem druhá na Mistrovství ČR juniorů. Říkal, že se mu moc líbím, že jsem estét. Má rád menší tvarované svaly, takové atletické. Zdeněk je pro mě klasik, je svůj, mám ho ráda, vše vám řekne narovinu tak, jak věci jsou. Když vás fotí, dlouze se podívá, zamává rukou – doprava, doleva, otočit. Usmát se! Celou/celého vás nainstaluje tak, jak se mu to líbí. Focení s ním je zážitek, sranda a pohoda v jednom. A když jsme u focení – před závody se ještě často fotíme s Martinou Dohnalovou. Focení s Martinou je velice příjemné, člověk se u ní nestydí, cítí se dobře. S Janou jsou sehraný tým. Jana připraví scénář focení: Vždycky máme nějaké téma, třeba posledně to byl New York. Martina patří k fotografům, kteří nepoužívají moderní filtry, které vás vylepší, díky nimž vypadáte lépe než ve skutečnosti. Ty já nemusím, proč taky být na fotce v nereálné podobě? To není moje cesta. A proto jsem za Marfú ráda, za to, že mě zachytí skutečnou.

Fotky jsou z roku 2001, kdy za mnou do Jihlavy přijel kvůli focení známý fotograf časopisu *Muscle & Fitness* Zdeněk Dryák. Pro mě to byl jeden z největších zážitků – jste na prvních závodech a už si vás všimnou.

Zpátky k cestě do Vyškova. Zjišťovala jsem, kdo jede tím směrem, a zjistila, že právě Zdeněk. Ihned jsem mu zavolala a poprosila ho, jestli by nás cestou nenabral, když jede kolem. Zdeněk byl hodný, souhlasil a řekl, ať jsme připravené v tolik a tolik hodin na daném místě.

Docela mě překvapil ten čas, zdálo se mi to moc brzy, ale říkám si: Tak co, asi tam musí být dřív. Nějak jsem to neřešila, byla jsem ráda, že nás vezme.

V sobotu nás Zdeněk vyzvedl na jedné benzinové pumpě na okraji Jihlavy, přijel na minutu přesně. Před odjezdem z Jihlavy si rozbalil svačinu a hezky na benzince si ji snědl. Pak se zvedl z auta a šel čistit čelní sklo – nezdálo se mi extra špinavé, ale věděla jsem, že je Zdeněk pořádný a má své zásady. Říkám mu: „Zdeňku, to jsi mi měl říct, ráda bych ti pomohla, když nás vezeš až do Vyškova.“ Zdeněk pohotově zareagoval, že prý ne, že v žádném případě, že musí sám, nebylo by to totiž pořádně. No, ve výsledku se tomu sklu věnoval opravdu důkladně. Asi tak deset minut.

Zakulisí závodů Mistrovství Moravy, rok 2001, zkouška póz. Kontroluje mě táta – v tu dobu se mnou jezdil on, mazal, olejoval a rozcvičoval mě.

Zdeněk je holt čistotný. Před jízdou nám zkontroloval boty, musely jsme si je řádně očistit. Ale já se tomu zase nedivila, vždyť je to jeho vůz, navíc skoro nový. No nic, hurááá do Vyškova na závody, konečně jsme vyjeli!

A já pomalu začínala tušit, proč jsme vyráželi tak brzy. Zdeněk jel velmi opatrně... Další zastávka byla asi za dvacet minut na další benzince, ano, bylo příliš špinavé čelní sklo – služby ostříkovačů Zdeňka neuspokojí.